

lige disse Forslag er enten Mindretalsforslag hervede fra, der bevidst — og det tror jeg slet ikke, den ærede Landstingsmand, der har været Ordfører og Formand, er Mester for — sættes ind mod Folketingets Villie, eller ogsaa er det saadanne Ting, som Flertallet bestemt har ønsket sat ind, og som Landstinget med Flid skyder ud. Det kan altsaa slet ikke undre, at samtlige Talere, som hidtil har haft Ordet, har maattet ind paa denne Side af Sagen, den, man kunde kalde den konstitutionelle Side: hvorvidt det efter Folketingets Mening er den ønskelige Stilling overfor ganske særligt store og omfattende sociale Forslag, at Landstinget — jeg selv har haft en Følelse af at have Kniven paa Struben — i det sidste Øjeblik i en Sommersamling stiller Folketinget sine Betingelser, hvis man overhovedet ønsker et saadant Forslag fremmet.

Dette bliver saa meget mere værd at overveje, naar der i Landstingets Affattelse foruden alt dette, ved Siden altsaa af den alsidige „Upartiskhed“, har vist sig at være indført i det mindste et Par ganske nye Principper, og det er uimodsigteligt sket ved Landstingets Affattelse. Der er Spørgsmaalet om, hvorvidt nogle store Forsikringstagere skal have Lov til ikke at afgive deres Risiko, og der er Spørgsmaalet om, hvorvidt Rateerstatningsprincippet bør indføres. Med Hensyn til dette sidste vil jeg straks sige, at jeg er principielt enig i, at socialt set er Rateprincippet det rette, og jeg har ikke noget andet væsentligt at anføre mod Gennemførelsen deraf end det, at Erstatningen for de smaa Skader under 15 pCt. er nedsat fra 6 Gange til 5 Gange Lønnen. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Minister, om der ikke kunde være nogen Anledning til at faa undersøgt, hvad det vilde betyde, hvis man for disse smaa Skader under 15 pCt. igen satte Beløbet op fra 5 til 6 Gange Lønnen. Jeg kan ikke tænke mig, at det i økonomisk Henseende kan blive betydningsfuldt, og selv om det naturligvis ikke er en Bebrejdelse, man kan rette mod en Rateberegning, naar Ordføreren har kunnet sige i Betænkningen, at den medfører en Lettelse for Forsikringstegnerens Forpligtelse, saa er det i alt Fald efter Landstingets egne

Udtalelser ikke Formaalet dermed, hvorfor man vel kunde tænke sig ret hurtigt, at komme bort fra denne Nedsættelse for Skader under 15 pCt. Men at Rateberegningens Indførelse er blevet forbundet med, at Tilvænningserstatningen helt er bortfaldet, er efter min Mening uden den svageste rationelle Begrundelse, og der er, saa vidt jeg har kunnet skønne af Betænkningen, heller ikke givet nogen rationel Begrundelse for denne Forbindelse mellem de to Ting. Betænkningen udtaler lige tværtimod, at skønt Rateberegningen socialt set er bedre end den Beregning, som Folketinget havde foreslaaet — hvad jeg altsaa indrømmer —, saa bliver den op mod en halv Snes Procent billigere, end hvad Folketinget havde foreslaaet, og saa tilføjes der — og det er alt, hvad der siges om Forbindelsen af de to Ting — „endogsaa bortset fra Tilvænningserstatningen, hvis Omfang man aldeles ikke kan bedømme“. Dette er ikke at begrunde rationelt nogen Forbindelse mellem de to Ting, og jeg beklager i allerhøjeste Grad, at de er blevet forbundet paa denne Maade. Jeg gaar selvfølgelig med dertil, da alle Sider i Salen gaar med dertil, men jeg gør det kun med overordentlig Beklagelse.

Saa kommer det andet store Principspørgsmaal: Spørgsmaalet om, hvorvidt visse Arbejdsgivere kan fritages for at afgive deres Risiko. Jeg er ganske paa det rene med, og det er der ingen her i Tinget, der ikke er, at denne Bestemmelse bringer baade Forsikringsraadet og Ministeren i en overordentlig ubehagelig Stilling. Enten udsættes de for Beskyldninger for Vilkaarlighed, nemlig naar de giver nogle Ret til at undlade at afgive Risiko og nægter andre denne Ret, eller ogsaa vil Grænserne blive ganske flydende, og dermed vil hele det store Fortrin, som Loven havde i sin oprindelige Skikkelse: at de gode og store Forsikringer skulde være med til at dække de ringere Forsikrings Risikoer, gaa ud af Loven. Men jeg mener alligevel, at der er en Udvej, som jeg gerne vilde anbefale til den højtærede Indenrigsminister, og det skal være det sidste, jeg taler om paa dette Omraade. Den ærede Ordfører (Rørdam) henstillede til Ministeren at gøre Sikkerheden saadan